

ΔΟΞΟΥΛΑ ΜΥΛΩΝΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Είκοσι χρόνια μάχιμη εθελόντρια

Στην αναζήτηση της κινητήριας δύναμης για τα είκοσι χρόνια συνεχούς εθελοντικής προσφοράς της, την απάντηση τη βρίσκεις στα μάτια και το χαμόγελό της. Είκοσι χρόνια στην υπηρεσία ανθρωπίνων αναγκών:

Στην πορεία Αγάπης Αρχιεπισκόπου Μακαρίου και στο Σύνδεσμο Ατόμων με νοητική αναπηρία, παράλληλα. Με την πεποίθηση, υπηρετώντας στην πρώτη ομάδα, ότι όλα τα παιδιά έχουν δικαίωμα στη μόρφωση, και για την παρουσία της στη δεύτερη οργάνωση ότι αυτά τα άτομα, που μπορεί να είναι από είκοσι ως πενήντα χρονών χρειάζονται παρουσία και στήριξη. Ξεκίνησε να προσφέρει στην πρώτη στέγη του Συνδέσμου στην οδό Φαβιέρου, που μετακινήθηκε μετά στο Στρόβολο. Παράλληλα, μας λέει, κάποια από τα άτομα αυτά έχασαν του γονείς τους και η Μητρόπολη Κύκκου έκτισε μικρά δωμάτια τα οποία συντηρεί, επωμιζόμενη όλα τα έξοδα.

Η κ. Μυλωνά ξεκίνησε παίρνοντας στη στέγη σπιτικό φαγητό που μαγειρεύει η ίδια, μια φορά τη βδομάδα. Για δεκαπέντε χρόνια το φαγητό μαγειρεύεται εκεί και η δραστηριότητα επεκτάθηκε και σε ζαχαροπλαστική, μέσα στη στέγη, για πιο πολλή επαφή με τους τροφίμους. Οι οποίοι, ως σημειωθεί, αντιμετωπίζουν δυσκολίες στην επικοινωνία. Χρειάζεται, μας λέει η κ. Μυλωνά, να έχεις μεγάλη υπομονή και δύναμη για να αντέξεις και εκείνα χρειάζονται χρόνο

για να σε δεχτούν. Αναφέρει εδώ την περίπτωση ενός κοριτσιού με δυσμορφία που ήταν αγρίμι σωστό, αλλά μέσα σε ένα χρόνο έγινε ένα ήρεμο γλυκό πλάσμα, που μόλις την έβλεπε έτρεχε να φέρει τον πλάστη για το ζύμωμα.

Συνεχίζει ως τώρα την προσφορά της με το φαγητό που μαγειρεύει μια φορά τη βδομάδα και μιλά με λύπη για τα οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει ο Σύνδεσμος, όπως όλες οι οργανώσεις.

Τη ρωτάμε τι είναι για αυτήν ο εθελοντισμός. Η απάντηση προβληματίζει:

-Ο εθελοντής ζητά αμοιβαιότητα στην επικοινωνία, κάτι που συχνά οδηγεί σε υπέρβαση των ορίων. Επειδή προσφέρει για χρόνια, κάποια στιγμή ίσως υπεισέρχεται σε θέματα που δεν είναι της αρμοδιότητάς του. Γιατί, ξέρετε, πιστεύω, κάνουμε εθελοντισμό πρώτα για τον εαυτό μας. Αν παραδεχτούμε ότι πρώτα είναι δική μας ανάγκη να προσφέρουμε, από όπου και αν ξεκινά, γινόμαστε καλύτεροι εθελοντές. Ο εθελοντής πρέπει να είναι προικισμένος με αρετές, όπως, ταπεινότητα, διακριτικότητα. Πρέπει να είναι στη σωστή απόσταση ειδικά με άτομα με νοητική αναπηρία που δεν μπορούν να συνδεθούν εύκολα παρά μόνο να σου δείξουν τη χαρά τους.

Στην ερώτηση τι της πρόσφερε ο εθελοντισμός τόσα χρόνια, τονίζει την πληρότητα και εσωτερική ικανοποίηση που παίρνει. Αλλά κέρδισε και πολλές φίλες ανάμεσα στο προσωπικό που φροντίζει τα άτομα αυτά. Η γυναίκα, προσθέτει, έχει πιο πολλή ευαισθησία από τον άντρα, είναι στη φύση της.

Για όποιον θα ήθελε να γίνει εθελοντής, τονίζει, θέλω να πω ότι δεν πρέπει ποτέ να ξεφεύγει από τα όρια και να γίνεται μέρος του προβλήματος ή αντικείμενο εκμετάλλευσης. Αλλά και ελάχιστο χρόνο να μπορεί να προσφέρει κανείς, στις δύσκολες μέρες που ζούμε, όπου οι άνθρωποι που χρειάζονται βοήθεια διαρκώς πληθαίνουν, είναι προσφορά πολύτιμη.

Αλέκα Γράβαρη Πρέκα

